

**R. P. Antonii De Escobar Et Mendoza, Vallisoletani,
Societatis Iesv Theologi, Vniversæ Theologiæ Moralis,
Receptiores Absqve Lite Sententiæ nec-non
Problematicæ Disquisitiones ... Volumen ...**

Triplex Statvs; Ecclesiasticvs, Religiosus, & Sæcularis

**Escobar y Mendoza, Antonio de
Lugduni, 1663**

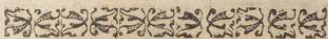
Cap. 4. De Nouitiis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80707](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80707)

Sect. II. de Stat. Relig. Nat. & c. Dub. 123

circa silentium ac solitudinem: hocque non tantum iuxta Regulam institutum, sed etiam secundum presentem observationem. *Cap. li. de Regularib. D. Tho. & alij, quos refert, ac sequitur Laym. l. 4. tr. 5. c. 6. d. n. 3. L. si l. 2. c. 4. n. 103. Sanch. l. 6. Decal. c. 7.*

¹¹ *Quinam possint, & posterior existat, Verum qui profectus fuerit Regulam strictiorem, si ea non obliuatur in suo Monasterio, alioquin ordinis eiusdem, nec adit spes reformationis: poterit ad laxiorem transire, in quo Regula asseruetur. Quia statu presentis considerato, vitam in eo ducit strictiorem. Ex Sancio, & manuele Roder. Laym. l. 4. tr. 5. c. 6. n. 10.*

CAPVT III.

De Religiosis eiectis, & fugitiuis.

¹² *Tris causas ob quas qui possint eiectione expelli, numero.* **E**X Ordine expelli. Tres praeertim numero. Prima est, si in graui, & periculo crimine existens, notorie incorrigibilis appareat. Quo tamen in casu Moniales eiectione non sunt, sed potius perpe no carceri addenda. Secunda, si ob crimine perpetrati infamiam sine graui Ordinis damno tolerari non valeat. Tertia, si in admissione impedimentum vel essentiale, vel litem graue admodum reuerent, v. gr. lepram qua in te admodum graui decepti, & frans dedit causam admissione. Scio, Religiosum ex communi sententia anois praeteritis propter delictum aliquod graue admodum expelli potuisse, etiam si semel id perpetraverit. Iam tamen Urbanus VIII. anno 1624. declarauit, Religiosum delinquentem per nulla privilegia posse e Religione expelli, nisi sit incorrigibilis, autem censetur non est. (Pontifex ait) nisi vnus anni ieiunio, ac penitentia in carcere sit probatus. professio locietas huic Urbani legi speciali ex privilegio non subest. *Sanch. l. 6. Decal. c. 9. n. 2. Nauarrus quem sequitur Bulembaum l. 4. c. 1. dub. 6. Sa v. Religio, u. 34. Diana p. 9. tr. 9. resol. 57.*

¹³ *Professus eiectione manet Religiosus.* His praemissis professus Religione ob culpam eiectus manet Religiosus verique adstrictus. Vnde rerum, quas acquisierit, viam, & administrationem tantu sibi potest vendicare non vero dominum, nec illud acquiritur Monasterio, cuius iam membrum non est, sed Ecclesiae, in qua beneficium obtinuerit: vel Papae si beneficium non habet, & exemptus est. Quod si exemptus non sit episcopo loci. Fugitiui vero, & apostatae (is exceptis, quae ex beneficio Ecclesiastico accepta sunt) Monasterio acquirunt, si illud dominij in communem sit capax. Quia Monasterium eos seruorum instar, v. d.icare, ac reducere poterat. *Az. Syluest. Molina, Les. & alij, quos asseri, & sequitur Laym. l. 4. tr. 5. c. 14.*

¹⁴ *Nec est omnino est ab obedientia voto solutus, etsi eius* *Eschob. & Mand. Theol. Mor. Tom. VII.*

executio magna cesset ex parte. Quia caret nino ab superiore, a quo dirigatur. Debet tamen illud obedientia seruare in preparatione animi, si recipiatur. *A. Dord. Soluunt* rel quis autem Monasticis obseruantis, & Regulis, vt a vigiliis, ieiuniis, ciborum delectu, & similibus est liber, quia talium obseruatio simpliciter votorum professionem non comitatur, sed statum Regularem, & quo est expolius. *Sa v. Religio n. 40. Nauarrus, & alij, quos refert, ac sequitur Laym. l. 4. tr. 5. c. 23.*

¹⁵ *Eiectus potest tutus in saeculo manere, si in Monasterio non recipiatur, nisi Religione Tunc in laxiorem malit inire, quia aliam non vult, saeculo manequer per ipsum (vt suppono) iam stat, quoniam si in minus in sua recipiatur. Praelatus vero potest Monasterio aliquem sub conditione eiectione, vt vel aliam reuerentia ineat, vel ad suam reuertatur. Imo etiam Ordinarij locorum eiectos possunt ad hoc cogere, quia tales non sine periculo, & scandalo aliorum degunt in saeculo. Laym. l. 4. tr. 5. cap. 23. n. 8. & 9.*

¹⁶ *Ordinum Praelati fugitiuos, & apostatas tenentur requirere, si abique graui Ordinis damno possint, & illi non omnino incorrigibilis videantur. Partem prioris proba, quia iure diuino & naturali tenentur Praelati illorum lapsos, ut luti prospicere qui nondum sunt ab ordine exturbati. Posterioriorem vero, quia si ob iustam causam possint eieci, ob eandem etiam, postquam malitiose exierunt poterunt non recipi. Fugitiuos & Apostatas dixi, quia per penitentiam iustam eiectos, etsi se correxerunt, abnegando recipiendos necessarii esse. Sanch. l. 6. Decal. c. 14. numer. 56. Az. l. 12. cap. 17. & alij.*

¹⁷ *Professus in vno Monasterio potest cogi, vt se ad aliud transferat, si plura Monasteria fa- De transien- ciant vnum corpus sub vno capite: scilicet si ex vno Monasterio in singula suis superioribus subint sub Episcopio, vel immediate sub Papa. Quia non vno aliud. nit obedientiam nisi in hoc Monasterio. Sanchez, l. 7. Decal. c. 32. Layman, l. 4. tr. 5. c. 23. numero 10.*

CAPVT IV.

De Nouitiis.

AD professionem emittendam post ¹⁸ Tridentinum sessio. 25. capite 15. Requiritur requiritur annus decimus sextus, ad professionem completus, & probationis integer annus: alioquin irrita erit professio. Nec in hoc 16. annorum, malitia supplet aetatem, vbi a iure certus annus in numerus, ac determinatus annorum praescribitur. *Rodriguez. 10. 399. Reg. 9. 15. articulo 1. tractus. & 3.*

¹⁹ *Nouitiatus annus est computandus de momento ad momentum, cum sit materia Quomodo- teria fauorabilis. Vnde nouitiis potest ipso computan- so die, quo annus finitur, profiteri. In antiochus si an- bissextili duo dies debent pro vno reputari: nus proba- & sic quoad probationis annu debet etiam reputari pro vno, quia cum materia haec sit politica*

ac emus, de et politicè, & ciuiter est lo-
quendum. Huc elicio, probationis annum
non debere esse forem, & naturalem, qui
necessario trecentos ac sexaginta dies, & sex
horas fere continet; sed annus à Repub. ca
ut talis declaratur. Sanchez l. 5. decal. c. 4. n.
22. *Leg. Cum effexi. ff. de verb. signif. M. an.*
99 Reg. tom. 3. q. 1. §. 4. & 5. Diana p. 3. ar. de
dub. Regul. resol. 57. Portel. de dub. Regul. v.
Nonius. n. 48. Vecchis d. 1. n. 2.

20 *Privilegiu*
Domini. S. 10. P. um V. Monialibus S. Domini con-
cessisse, ut nouitia Medici indicio statim mon-
nitiu. D. titura, pro ina consolatione, & spiritali vili-
tate ante comp. etum probationis annum, mo-
do iustitiam habeat aratem, possit in ma-
nu prioris proficere, & indigentiam plena-
riam luere. Quia quidem concessio omnino
est valida, saltem in concientia foro. Pius
V. in const. Summi Sacerdotij cura. Manu. 99.
regul. to. 3. q. 1. §. 6.

21 *Debet esse*
annus non
interm.
pau. Vt annus nouitiatus sit legitimus debet
esse non solum integer, sed & continuus, &
non sibi esse interpolatum. Quia quoties
in decreto, vel lege aliquod tempus præci-
bitur, continuum debet esse. Ideo enim is an-
nus petitur, ut nouitius integre ac perfecte
Religionis onera experiat: perfecte autem
& rite non experiretur, ea per aliquod tem-
pus intermittendo. Et hoc verum, etiam si
nouitius a Monasterio aufugerit animo re-
deundi, & interim Regulas Monasterij serua-
uerit, ac onera sustinuerit, quia adhuc nouitia-
tus interruptus dicitur. Manu. 10. 3. 99. reg. qu.
15. a. 8. Sa. v. Religio. num. 9. Azor. to. 1. l. 12. c.
2. q. 8. Bonac. de clas. q. 2. pun. 10. diff. 2. §. 2.
Nauar. de regul. conf. 32. & 33.

22 *Debet no-*
uitius Reli-
gionis habi-
tum gesta-
re. De essentia nouitiatus est, ut in habitu
Religionis peragatur, quia in vestitu Ordinis
deferendo est quædam vite austeritas, diffi-
cultas, ac labor, quæ inter probationis ex-
perimenta annuuntur. Accamen si in ali-
qua Religione aliud Regula à Pontifice ap-
probata præscriberet, aut vilius legitime præ-
scriptus aliud obtinisset, id esset obseruan-
dum. Vt in nostra Iesu societate, in qua nul-
la est habitus assumptio necessaria. Syluest. v.
Religio. §. 9. 5. Angel. v. Nouitij, n. 16. Azor.
tom. 1. l. 12. c. 2. q. 9. Vecchis d. 1. dub. 7.

23 *Potest no-*
uitatus
extra Mo-
nastrum
peragi, de
superioris
licentia. Ex legitima superioris licentia potest noui-
tatus extra Monasterium peragi. Quia noui-
tius extra Monasterium degens de sui supe-
rioris facultate tenetur in Monasterio com-
morari: alioquin non licet nouitio de Præla-
ti sui licentia peregrinationem suscipere, aut
hospitium interire. Nauar. de Regul. conf. 42.
Az. to. 1. l. 12. c. 2. q. 8. Dian. p. 3. de dub. regul. re-
sol. 84.

24 *Censura*
contra reci-
pientes in
Ordinibus
Medican. Qui ad professionem nouitiam in Ordini-
bus Menicibus ante completum probatio-
nis annum recipiunt, excommunicantur, &
sunt ipso facto suspensi ab officio admittendi
ad professionem, nec valet illa professio. Cap.
Non solum, de regul. in 6. In aliquam Or-

dinibus peccant mortaliter. Quia agunt con-
tra Tridentin. sess. 25. c. 1. in re. qui p. acc. m. as-
ptum: non tamen sunt suspensi. Quia iure professio
non est statuta. Nauar. sum. c. 27. m. 137. Manu. au. com.
99. regul. tom. 3. q. 1. §. 12. & alii.

Præceptis, & statutis Religionis, ac superio-
rum nouitij non adstringuntur. Quia non-
dum in Religionem admitti sunt iudicialiter
sed in probatione versantur, ad experiendum Nouiti-
um sint admittendi. Sanch. 16. Decal. c. 10. non ad-
num. o. sexto & septimo. Sa verbo Religio. m. 8.

Gaudet verò Canonis, & fori privi-
legio: ut à iudice seculari ob patrato crimi-
na puniri non valeat; sed à Prælati Ordini. si
Monasterium sit exemptum, alioquin à Ep-
copo. Præterea aliis sunt privilegia, v. g. fori priuile-
giu, immunitas, & quod Prælati
Ordinis cum illis proinde ac cum Regularibus
professis possit in votis dispensare: itaque
litteras dimissorias impetire, ut à quocum-
que Episcopo Ordinibus in initium queant, si
privilegium rapale habeant ad eundem li-
centiam Regularibus dandum. Sanch. l. 4.
Decal. c. 39. a. n. 17. & l. 6. c. 10. Diana p. 3. de
dub. regul. resol. 173. Vecchis d. 1. dub. b. 10.

Non tenentur ad expensas monasterio sol-
uendas, si ante professionem Religionem de-
serat, quia monasteria fundata esse oportet, ut
libera nouitis egrediendi facultas relinquatur
quæ impeditur, si ad expensas tenentur,
soluendas. Hoc verum nisi pactum esset sol-
uendi monasterio expensas nouitij. Azor. to. 1.
l. 12. c. 3. q. 6. Sa. v. Religio. n. 8. Syluest. v. Reli-
gio. §. 9. 8. Manu. to. 3. 99. regul. q. 1. §. 1. Sanch.
chez. l. 6. Decal. c. 10. n. 4.

Nouitio egrediendi restitutus non est ha-
bitus expensis ipsiusmet factis; sed valor
illius temporis, quo eum deponit, non quo
factus est. Quia Tridentinum sess. 25. c. 16.
præcipit nouitius restituere omnia, quæ à prin-
cipio ad Religionem detulere. Poterit tamen
habitus retinere pro alimentis illius temporis,
quo in monasterio fuit, si pactum intercessit, vel
superent seruitium factum. Barbof. ad Cap.
super eo, de regul. n. 5. Verum si habitus em-
ptus fuit non pecunia nouitij, sed aliorum elec-
molynis eo fine, ut Religionem intraret; de
iustitia ei dari non debet. Quia cum datus fue-
rit eo fine ut in Religione permaneret, eam
deferens, iam non censetur ei datus, sed Reli-
gioni. Peyrin. to. 2. de Prælati. q. 3. c. 1. num.
107. & 108.

A Religione recedens nouitius non reinci-
dit in Centuras, ac Irregularitates, à qui-
bus in Religione privilegiorum virtute fuit
absolutus, Quia absolutio pure ac simpliciter
data explicanda non est, datam fuisse ad reinci-
dendum, nisi in casibus à iure expressis: vel
nisi facultas absoluenda ita expresse concessa
fuerit. Vecchis in praxi nouit. d. 9. dub. 25. illius prob.
num. 3. Suar. to. 5. d. 7. sess. 5. num. 35. Bonac. de
legib. d. 4. q. 2. pun. 7. §. 4. m. 28.